

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.B., narozený dne ..., bytem ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol,*
advokát, sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad**
Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti
rozhodnutí žalovaného ze dne **23. 11. 2016 č. j. DSH/14890/16,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 15.9.2016 č.j. MMP/219115/16, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.600,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

V žalobě žalobce namítal, že za jízdy telefonoval, ale prostřednictvím tzv. handsfree sady, což mělo být prokázáno ohledáním jeho vozidla. Žalobce v okamžiku předjíždění policejním vozidlem držel v ruce plochý holicí strojek a holil si tvář, k čemuž navrhl vyslechnout jako svědka pana J.P., bytem ..., s nímž si žalobce v daném okamžiku volal. Podle žalobce pouze na základě skutečnosti, že policisté k němu nemají osobní vztah, nelze činit jednoznačný závěr, že se např. nezmýlili či nelhali. Vypovídat nepravdivě mohou na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

základě např. motivace dané potřebou zjištění určitého počtu přestupků (tzv. čárkový systém). Ani shoda výpovědi a shoda s ostatními podklady neznamená, že se nemohli policisté zmýlit. Svědčí to pouze o tom, že měli policisté dostatek času k přípravě výpovědi, neboť s ohledem na odstup jejich výpovědi od spáchání přestupku lze pochybovat o tom, že by si tyto skutečnosti pamatovali bez přechozí přípravy. Popis mobilního telefonu je podle žalobce ze strany policistů vágní a obecný. Pokud si policisté nebyli schopni vybavit barvu mobilního telefonu, nelze jejich výpověď považovat za dostatečně věrohodnou. Rovněž se podle žalobce jeví podezřelé, že ohledně ostatních skutečností vypovídali naprosto shodně i pomocí stejných frází a stejných spojení. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.7.2011 č.j. 7As 102/2010-86, podle něhož při postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a většinou založená na hodnocení výpovědí policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti, pokud by popsal mobilní telefon natolik přesně a konkrétně, tedy typem, barvou, designem apod., že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo. Dle žalobce v daném případě nebyl dodržen důkazní standard a měla být provedena rekonstrukce, či vyšetřování za účelem zjištění, zda se policisté mohli zmýlit. Dle svědků držel žalobce mobilní telefon v pravé ruce u pravého ucha, když ho policisté předjížděli, takže ani přímý pohled na mobilní telefon neměli. Policisté tvrdili, že se žalobce k přestupku přiznal. V této části jsou však jejich výpovědi tzv. reprodukovanou výpovědí a tedy nepřípustným důkazem, např. na základě rozsudku NSS ze dne 10.2.2016 č.j. 1As 204/2015-33, podle něhož nepřípustnost záznamu o podání vysvětlení v řízení o přestupku nelze obcházet výsledkem policistů v postavení svědků ohledně toho, jak se vůči nim osoba při šetření přestupku vyjádřila. Žalobce namítl, že i kdyby mu bylo policisty umožněno se k věci na místě vyjádřit písemně a on by této možnosti nevyužil, nelze na základě toho dovozovat nevěrohodnost jeho pozdějších tvrzení, např. s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2015 č.j. 15A 42/2012-27, podle něhož pokud se žalobce vyjádřil až s určitým časovým odstupem po konzultaci s právníkem a navrhl současně důkazy, nemůže být časový odstup vyjádření přičítán žalobci k tíži. Žalobce nesouhlasil s neprovedením důkazu ohledáním jeho vozidla, neboť má za to, že zjištění handsfree sady v jeho vozidle by zvýšilo věrohodnost jeho tvrzení, neboť se jeví nepravděpodobným, že by i za této situace držel mobilní telefon v ruce a riskoval spáchání přestupku. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28.4.2016 č.j. 7As 27/2016-31, podle něhož odmítat navrhované důkazy lze pouze výjimečně, kde je jinak již zcela nespochybnitelně zjištěn skutkový stav. K výměře pokuty žalobce namítal porušení zákazu dvojího přičítání, kdy mu byla přičtena tzv. typová závažnost přestupku, kterou nelze znovu zhodnotit při výměře pokuty. Dále je podle žalobce nepodložené tvrzení správního orgánu o nezanedbatelné frekvenci ostatních účastníků silničního provozu a správní orgán podle žalobce rovněž neuvedl, jaký vliv mělo které kritérium na konečnou výši pokuty, kdy by podle žalobce bylo namístě zohlednit zejména rozhodovací praxi správního orgánu. Žalobce navrhl v žalobě jako důkaz analýzu rozhodnutí dané oprávněné úřední osoby o odvolání za účelem zjištění, že oprávněná úřední osoba v případech blanketních odvolání užívá stejný vzor. Podle žalobce musí být vzory upraveny v každé věci, aby odpovídaly okolnostem daného případu. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nevysvětlil obsah pojmu přiměřené důvody v závěru o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť je žalobci ukládán též bodový postih.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že bylo prokázáno, že

žalobce držel za jízdy telefonní přístroj. Policisté uvedli, že telefon zcela jasně rozpoznali a vyloučili záměnu za jiný předmět. Žalovaný považuje vyjádření žalobce za zcela nevěrohodné. Za podstatný fakt svědčící o nevěrohodnosti tvrzení žalobce považoval správní orgán rovněž skutečnost, že žalobce bezprostředně po zastavení policisty nenamítl, že nedržel telefonní přístroj v ruce, nýbrž holicí strojek. Takové tvrzení by bylo zcela logické a odpovídající situaci. Žalobce byl pasivní i při podání odporu a jeho zmocněnec se nedostavil ani ke dvěma jednáním, kde mohl pokládat policistům otázky. Skutková tvrzení byla uvedena žalobcem s odstupem více jak 7 měsíců. Žalovaný považuje vyjádření žalobce za účelové rovněž proto, že v místě silniční kontroly se spácháním přestupku souhlasil. Trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku. Jedná se o administrativní trest sui generis, ohledně něhož nemá správní orgán možnost správní úvahy a nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí, přičemž správní orgán, který jej zaznamenává, tedy registr řidičů, nemusí být totožný se správním orgánem rozhodujícím o přestupku.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 12.1.2016, podle něhož žalobce v tento den v 10:55 hod. řídil osobní motorové vozidlo Mercedes Benz Vito RZ... na komunikaci č. I./26 ve směru od Plzně na Ejpovice a u exitu na Červený Hrádek jako řidič vozidla za jízdy držel v ruce mobilní telefon. Žalobce se odmítl do oznámení vyjádřit a podepsat jej. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne prováděla hlídka dohled na převaděči k dálnici D5 v prostoru exitu Červený Hrádek ve směru od Plzně na Ejpovice vozidlo žalobce. Když byla na úrovni předjížděného vozidla, všimla si řidiče, jak v pravé ruce drží mobilní telefon u pravého ucha. Telefon byl připojen k nabíječce. Jednalo se o tzv. chytrý mobilní telefon. Když si žalobce všiml, že vedle něj jede policejní vozidlo, okamžitě mobilní telefon odložil. Následně bylo zastaveno vozidlo v prostoru exitu na obec Kyšice. Řidič uvedl, že s přestupkem souhlasí, ale platit na místě nechce, protože si platí nějakou společnost, která za něj přestupky vyřizuje.

Při jednání dne 16.6.2016 v nepřítomnosti žalobce svědek J.Č. uváděl, že v inkriminované době pravděpodobně krátce před jedenáctou hodinou v prostoru exitu na Červený Hrádek předjížděli Mercedes Vito modré barvy. Když se k němu blížili, bylo v jeho rozměrném levém vnějším zrcátku vidět, že řidič pohybuje ústy, a když se nacházeli na úrovni předjížděného vozidla, zpozorovali oba policisté, že řidič drží v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon, což bylo zřetelně vidět. Navíc se k nim řidič pootočil hlavou a bylo vidět, že jde o telefon. Toto svědek viděl přes pravé přední okno jejich vozidla a okno dveří u místa řidiče Mercedesu. Výhled nebyl narušen žádnými odlesky, do kabiny bylo, přestože jde o vozidlo Mercedes Vito, které je o trochu vyšší než jejich Škoda Superb, dobře vidět, protože okna jsou velmi rozměrná. Bylo vidět, že telefon je v nabíječce. Visel z něj kabel. Telefon byl rozměrnější, plochý, pravděpodobně chytrý. Když je řidič zpozoroval, okamžitě telefon odložil. Zastavili ho u exitu na Kyšice. Měli v úmyslu mu uložit blokovou pokutu 200,-Kč. Řidič s přestupkem i výší pokuty nesouhlasil a odmítl to takto řešit s tím, že má zaplacenou nějakou společnost, která to za něj vyřídí. Svědek si nevzpomíná na barvu telefonního přístroje. Uvedl, že nemohlo dojít k záměně za jiný přístroj, neboť toto viděl zcela zřetelně a bylo vidět i pohyby úst při hovoru. Viditelnost nebyla zhoršena. Skla vpředu nebyla zbarvena a neomezovala pohled do kabiny řidiče. Řidič byl ve vozidle sám.

Při jednání dne 9.8.2016 svědek T.Š. uváděl, že seděl na místě spolujezdce vpředu. V inkriminovanou dobu předjížděli vozidlo Mercedes Vito, jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Během předjíždění bylo zřetelně vidět přes přední pravé sklo služebního vozidla a levé přední okno Mercedesu. Bylo vidět, že řidič Mercedesu hovoří, drží

v ruce plochý telefonní přístroj větších rozměrů, na barvu si svědek nevzpomněl. Řidič jej odložil, když je zpozoroval. S přestupkem souhlasil, ale uvedl, že si platí firmu, která to za něj vyřídí. K záměně za jiný přístroj podle svědka nemohlo dojít a navíc se řidič k telefonování přiznal. Viditelnost nebyla zhoršená, vozidlo nemělo boční přední skla upravená a ve vozidle byl řidič sám.

Ve vyjádření ze dne 22.8.2016 zmocněnec žalobce Ing. M.J. uváděl, že žalobce nepopírá, že by telefonoval, ale odmítá tvrzení, že by držel mobilní telefon v ruce. Žalobce zde uváděl, že vozidlo je vybaveno systémem handsfree sady a bylo navrženo provedení důkazu ohledáním vozidla. Žalobce uváděl, že policistům vysvětlil, že nedržel mobilní telefon, ale holicí strojek značky Philips připojený k napájení vozidla. Žalobce navrhl důkaz svědeckou výpovědí J.P., s nímž měl tu dobu telefonovat.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí, že správní orgán nemá důvod zpochybňovat svědecké výpovědi zakročujících policistů, neboť jde o osoby bez osobního vztahu k žalobci, proto jejich výpovědi považuje správní orgán za naprosto věrohodné. Tyto v podstatných výpovědích korespondují i se skutečnostmi vyplývajícími z podkladů ve spise. Svědkové se shodují v určení místa, kde k držení mobilního telefonu došlo i v popisu způsobu držení a toho, jak uvedené jednání pozorovali. Shodli se v tom, že bylo zřejmé, že do telefonu žalobce hovoří, i že nejméně čelní a boční sklo vozidla vpředu nebyla zabarvena. Shodují se i v popisu žalobce a jeho reakce na místě kontroly. To, že se svědkové nedokázali vyjádřit k barvě telefonu, není okolností, která by snižovala hodnotu jejich výpovědí. Správní orgán poukázal rozsudek NSS ze dne 29.8.2011 č.j. 8As 13/2011-54, podle něhož pokud si jeden z policistů při výslechu konaném téměř po dvou měsících od zjištění přestupku není schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatuje si všechny okolnosti předcházející zjištění přestupku, není to důvod, pro který by nebylo možné učinit závěr o spáchání přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědí policistů. V dané věci správní orgán uvedl, že obviněným uváděná možná záměna držení mobilního telefonu s holením se a současným využitím handsfree sady byla vyvrácena i svědeckými výpověďmi policistů. Nadto se jedná o tvrzení účelové a nevěrohodné. Podle správního orgánu i průměrně vnímavý člověk dokáže bez obtíží odlišit způsob používání holicího strojeku od držení mobilního telefonu během hovoru v ruce. V případě obou policistů se nadto jedná o osoby, jež se během výkonu služby nepochybně s takovým počínáním častokrát setkaly. V neposlední řadě, pokud by osoba policisty byla podezírána z držení telefonu při řízení, nepochybně by tímto argumentovala již na místě silniční kontroly, kdy mohl tvrzené jednoduše doložit. Tak tomu zde nebylo. Policisté se ohledně jednání žalobce vyjádřili jednoznačně, kdy takovou argumentaci od žalobce nezaznamenali. Ani do oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil, ani následně v odporu proti přijetí příkazu, ani v průběhu řízení, kdy se on i jeho zmocněnec nezúčastnili ústních jednání. Předmětné skutkové tvrzení bylo uvedeno až s odstupem více než sedmi měsíců od zjištění přestupkového jednání. Pokud by logicky své tvrzení uplatnil žalobce při silniční kontrole, nic by například nebránilo v předložení holicího strojeku policistům, v té době dle jeho tvrzení navíc ještě propojeného s dobíjecím zařízením. Je nepochybně možné konstatovat, že v takových případech je velmi pravděpodobné, že by se řidič také vyjádřil do oznámení přestupku, neboť jeho tvrzení by následně bylo věrohodnější. Žalobce může skutečnosti na svojí obhajobu uvádět po celou dobu řízení, nicméně se jedná o zcela zásadní tvrzení a tímto je věrohodnost tohoto tvrzení jednoznačně oslabena. Správní orgán poukázal na rozsudek NSS ze dne 22.10.2008 č.j. 1As 64/2008-42, podle něhož, jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat, v odporu proti příkazu tvrdila, že oba policisté po ní požadovali předložení telefonu, což odmítla a při

jednání řekla, že žádný telefonní přístroj neměla, nelze proto soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné. Správní orgán má za zcela nadbytečné provádění důkazu ohledáním vozidla za účelem prokázání instalace handsfree sady. Přítomnost této sady totiž nevylučuje držení telefonu v ruce žalobcem v předmětné době. K navrhovanému výslechu Jiřího Peka správní orgán konstatoval, že je rovněž zcela nadbytečným, neboť skutkový děj byl zakročujícími policisty popsán dostatečně, určitě a shodně. Nadto se jedná o návrh vzhledem k uvedenému, který se jeví čistě účelovým a obstrukčním. K výši pokuty správní orgán I. stupně konstatoval, že sankce za daný přestupek je vyjádřena v § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), zákonným rozmezím pokut od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč. Charakter přestupku spočívající v držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla zhodnotil správní orgán jako závažnější, neboť tato činnost rozptyluje pozornost řidiče, tudíž mu brání plně se věnovat řízení se všemi eventuálními dopady a riziky na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Správní orgán zhodnotil, že ke spáchání došlo v odpoledních hodinách pracovního dne v místě s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, a to v neprospěch žalobce. Formu zavinění zhodnotil správní orgán jako vědomou nedbalost, neboť lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako držitel řidičských oprávnění, a tedy osoba zákona o silničním provozu nepochybně znala, věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tak neučiní. Z výpisu z evidenční karty řidiče na osobu žalobce na osobu žalobce vyplynulo, že má v posledních 3 letech jeden záznam o přestupku v silničním provozu. Ač je odlišného charakteru, nelze na žalobce hledět jako na zcela bezúhonného řidiče, což bylo hodnoceno v jeho neprospěch. Ve prospěch žalobce byla zhodnocena skutečnost, že nezpůsobil svým jednáním nevratné následky. Peněžitá sankce byla uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které neobsahovalo žádné odvolací důvody. Na základě toho byl žalobce vyzván k doplnění důvodů výzvou ze dne 21.10.2016, která byla zmocněnci žalobce doručena téhož dne, přičemž byla stanovena lhůta pěti pracovních dnů od oznámení výzvy usnesení správního orgánu I. stupně. Na výzvu žalobce odvolání nedoplnil.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno 23.9.2016. Odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně elektronicky 10.10.2016 a doplněno o elektronicky uznávaný podpis 17.10.2016. Bylo podáno bez odvolacích důvodů, proto byl žalobce vyzván k doplnění odvolání o důvody. Tyto správní orgán I. stupně neobdržel. Žalovaný zkonstatoval, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí žalobce napadá, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy či nesprávnost napadeného rozhodnutí či předcházejícího řízení a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. Ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu a v souladu s § 50 s.ř. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady správní orgán I. stupně shromáždil, jak hodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 s.ř.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud neakceptoval ani námitky směřující ke zpochybnění věrohodnosti svědků Č. a Š. Z pouhé skutečnosti, že si policisté nebyli schopni vybavit barvu mobilního telefonu, nelze

dovodit závěr o nevěrohodnosti jejich výpovědi. Naopak je nutno vycházet z těchto výpovědí svědků, o jejichž nestrannosti nevznikly pochybnosti, neboť vypovídali shodně a jejich výpovědi korespondovaly jak s oznámení přestupku, do něhož žalobce mohl své námitky uvést, tak i s úředním záznamem PČR. Nebyly ve správním řízení zjištěny žádné konkrétní okolnosti, které by snižovaly hodnotu výpovědi těchto svědků jakožto osob žalobci neznámým a na něm nezávislým, u nichž nebyl zjištěn jiný zájem na výpovědi, než zájem na řádném výkonu policejní služby.

Soud považuje provedení důkazu ohledáním vozidla za účelem zjištění existence handsfree sady a svědeckou výpověď J.P. za nadbytečné vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Navíc nelze ohledáním zjistit stav, který panoval v době spáchání přestupku. Žalobce pak ve správním řízení měl opakovaně možnost se k věci vyjádřit. Soud se ztotožňuje s žalovaným v závěru, že tvrzení o holení se namísto telefonování za jízdy je natolik zásadní skutečností, že by bylo logické, aby byla uplatněna již při silniční kontrole. Naopak takové tvrzení uvedené poprvé s odstupem mnoha měsíců od doby spáchání přestupku jednoznačně snižuje jeho věrohodnost a je účelové s cílem vyvinut se ze spáchání přestupku. Na daný případ je plně aplikovatelný rozsudek NSS ze dne 12.2.2014 čj. 5 As 126/2011-77, podle něhož *„tvrdil-li žalobce prostřednictvím svého zmocněnce určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.“*

Spáchání přestupku v dané věci dostatečně prokazuje provedené dokazování, a to zejména oznámení přestupku, kde je tato skutečnost výslovně uvedena, a podpořeno je to i shodnou výpovědí obou zakročujících policistů.

Žalobce v této žalobě také namítá nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce. Dle názoru soudu jsou námitky žalobce v tomto směru nedůvodné. Z výše shrnutého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá porušení zásady dvojího přičítání téže skutečnosti, pokud jde o tzv. závažnost přestupku ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích. Odůvodnění výše uložené sankce je podle názoru soudu v souladu s uvedeným ust. zákona o přestupcích. Zohledňuje konkrétní okolnosti spáchání přestupku, např. polehčující okolnost. Správní orgán prvního stupně shledal jako polehčující okolnost absenci nevratných následků. Správními orgány byla na druhou stranu zohledněna i dvě přitěžující okolnosti. Jednak že se žalobce dopustil přestupku v místě a čase, kdy je zde obvykle vyšší frekvence účastníků silničního provozu, a jednak okolnost, že se žalobce dopustil v posledních třech letech také jiného přestupku, což vyplývá z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Tudíž nelze žalobce považovat za zcela bezúhonného. Za takových okolností je závěr správního orgánu o uložení sankce jen mírně nad spodní hranicí zákonné sazby v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce měl za neprokázanou okolnost o vyšší frekventovanosti místa přestupku. Skutečnost, že jde o pozemní komunikaci s obvyklým zvýšeným provozem, však podle názoru soudu dostatečně prokázána byla, a to specifikací místa přestupku v oznámení přestupku a ve výpovědích zakročujících policistů jakožto dálniční přivaděč z dálnice D5 ve směru z Prahy do krajského města Plzně.

Odůvodnění vědomé nedbalosti správním orgánem prvního stupně bylo strohé, nicméně s ohledem na to, že byla uložena sankce při spodní hranici zákonné sazby za současného shledání dvou jiných přitěžujících okolností (frekventovanost místa a spáchání

předchozího přestupku – viz výše shrnutí odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí), nemohlo toto mít vliv na zákonnost výroku o výši sankce.

Námitka žalobce, že oprávněná úřední osoba v případech blanketních odvolání užívá stejný vzor, je nedůvodná, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že individuální okolnosti týkající se žalobce a předmětného přestupku byly v rozhodnutí identifikovány. Stejně tak v napadeném rozhodnutí byly uvedeny konkrétní údaje týkající se data podání a obsahu žalobcova odvolání i okolnost, že žalobce své odvolání přes výzvu nedoplnil požadovaným způsobem. Proto nedošlo v tomto směru ke krácení procesních práv žalobce.

K tvrzení, že v rozporu s § 77 zákona o přestupcích ve výroku není uveden bodový postih za přestupek, soud uvádí, že toto do výroku o vině a trestu za přestupek nepatří, neboť jde pouze o administrativní opatření, které provádí zcela jiný správní orgán, a to až po právní moci rozhodnutí o přestupku, a to na základě údajů stanovených zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně